

programma
december 25 - mei 26

paleis

Hoe idioot mogen jongeren vandaag nog zijn?

een gesprek tussen
Peter Adriaenssens
en theatermakers
Lies Pauwels en
Willemijn Zevenhuijzen

Kerstbomen in opstand

even sparren met
theatermakers Hendrik
Kegels, Kim Karssen
en boomverzorger Bert
Van Tichelen

Tussen film en theater

Stef Lernous en Jonas
Govaerts over horror
voor kinderen

Deze bijlage valt niet onder de verantwoordelijkheid van de redactie van De Standaard.
v.u.: hetpaleis, Els De Bodt, Meistraat 2, 2000 Antwerpen

inhoud

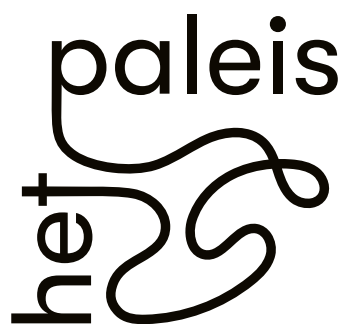
- 3 beleef de kerstvakantie in hetpaleis
- 4 Oh oh oh dennenboom
- 6 Worldwide International
Global Idiodrama
- 8 kalender
januari → februari 2026
- 9 plateau
- 10 CASTL
- 12 kalender
maart → mei 2026
- 14 keuze van de ambassadeurs
- 15 hetgeluk,
dé ontmoetingsplek van hetpaleis

woord vooraf

In uitdagende tijden waarin zoveel digitaal gebeurt, voelt de missie van hetpaleis urgenter dan ooit. Een ongemeen aantal opgroeiende kinderen en jongeren in contact brengen met live kunsten. Tijdens onze schoolvoorstellingen komen meer dan driehonderd kinderen samen, is er ruimte om samen te lachen, huilen, met aandacht te luisteren naar wat een ander te zeggen heeft, hoor je andere perspectieven en meningen, en krijg je de kans om er nadien op reageren... Het herinnert ons eraan dat echte verbinding geen scherm nodig heeft, maar aanwezigheid.

Speciaal voor deze bijlage focussen we ook op ontmoeting en verbinding. We vroegen aan onze kunstenaars om in gesprek te gaan met iemand uit een heel ander werkveld. Zo praatten theatermakers Hendrik Kegels en Kim Karssen met de bekende boomverzorger Bert Van Tichelen over wat wij als mensen kunnen leren van bomen. En natuurlijk ook over hun nieuwe (anti-)kerstproductie *Oh oh oh dennenboom*, een anarchistische, hilarische voorstelling over een opstandig dennenbos (p.4). Jeugdpsychiater Peter Adriaenssens reflecteerde met theatermakers Lies Pauwels en Willemijn Van Zevenhuijzen over wat het betekent om even niet meer het verstand te volgen, maar je compleet idioot te gedragen als tegengif voor een opdringerige wereld (voorstelling *Worldwide International Gobal Idiodrama*, zie p.6). En tot slot brachten regisseur en bezieler van Abattoir Fermé Stef Lernous en filmregisseur Jonas Govaerts samen de dag door om te spreken over films, horror voor kinderen en de nieuwe, mysterieuze *whodunit*-voorstelling, *CASTL* (p.10).

Net in deze periode van het jaar, waarin de dagen korter en donkerder zijn, wil hetpaleis een warme plek, een gezamenlijke ervaring en een moment bieden om stil te vallen en samen te zijn... Dan voelen we nog meer dan anders: live kunsten gaat niet enkel over wat op het podium gebeurt, maar ook over de ruimte die tussen ons allemaal ontstaat.

Deze bijlage is een uitgave van
hetpaleis, podiumkunstenhuis
voor jong publiek in Antwerpen.

info & tickets

online via hetpaleis.be (24u/24u)
ticketlijn of
WhatsApp 03 202 83 60
di-zat 10u-12u + 12u30-17u

ter plaatse

Theaterplein, 2000 Antwerpen
woe: 12u30 - 17u
za: 10u - 17u
+ een uur voor de voorstelling

colofon

foto cover: productie
Oh oh oh dennenboom,
© Diego Franssens
lay-out: An Eisendrath en
Annelies Van Lierde
tekst artikelen & interviews:
Igor Daems
verantwoordelijke uitgever:
Els De Bodt,
Meistraat 2 2000 Antwerpen

subsiënten & sponsors

Vlaanderen
verbeelding werkt

De Standaard

De producties *Oh oh oh dennenboom*, *LIEGEN*, *Worldwide International Global Idiodrama*, en *CASTL* werden gerealiseerd met steun verkregen via Tax Shelter van de Belgische Federale Overheid via Casa Kafka Pictures.

beleef de kerstvakantie in hetpaleis

Oh oh oh... de kerstvakantie staat opnieuw voor de deur. In hetpaleis betekent dit maar een ding: een heerlijk gevuld en gevarieerd programma voor jonge en iets minder jonge bezoekers.

© Diego Franssens

© Karolina Maruszak

© Illias Teirlinck

Oh oh oh dennenboom

**hetpaleis/ Hendrik Kegels
& Kim Karssen**

Ieder jaar worden er ontelbaar veel sparren en dennen omgehakt, maar wat vinden die bomen daar eigenlijk zelf van? Tijd voor een dennenrevolutie!

Oh oh oh dennenboom is een spitsvondige musical, eigenwijs objecttheater, een naald-bomenballet, een antikerstdemonstratie, een onophoudelijke slapstick act en een groots anarchistisch spektakel voor iedereen vanaf zes jaar.

En dit alles met een topcast - een must see voor de hele familie.

Lees meer over de voorstelling in een openhartig gesprek tussen theatermakers Hendrik Kegels, Kim Karssen en bekende boomverzorger Bert Van Tichelen op pagina 4.

19 december 2025 → 19 januari 2026
vanaf 6 jaar

Muzieklabyrint Morpho

ontpop je oren

**hetpaleis, Musica & Zonzo
Compagnie**

Muzieklabyrint is stilaan een begrip geworden: de muzikale speeltuin bij uitstek voor jonge en iets minder jonge oren. Ga mee op een tactiele reis van rups tot vlinder, ontworpen door geluidskunstenaar Toon Quanten. De tocht begint kronkelig en laag. Het is kruipen en klauteren. Alles knispert en ruist. Door de aanraking van je hand trillen snaren als een concert bij het ochtendgloren.

Daarna land je in zachte kussens. In deze rustige cocon mag je je ogen sluiten. Je hoort een kloppend hart, het ruisen van adem... In het donker zwerven nachtvlinders door het bos. Je ziet ze niet, maar hoort ze verborgen fladderen tussen muzikale bomen. Alles eindigt in een heus muzikaal feest, een zwerm dagvlinders in de zomerzon. En hoe harder je danst, hoe vrolijker de muziek.

Muzieklabyrint is een geweldige beleving voor jong en oud, waar je nog uren aan de feesttafel over kunt napraten.

22 → 30 december 2025
parcours van 90 minuten
vanaf 4 jaar

LIEGEN

**hetpaleis & De Nwe Tijd/
Suzanne Grotenhuis**

LIEGEN mag niet!
Dat weet toch iedereen?!
Hoewel...
Is liegen niet... een opborreling van fantasie?
Een anti-saai-heid-machine?
Of gewoon een manier om niet meer verdrietig of bang te zijn?
Kortom, is liegen niet eerder...
een superkracht?
En trouwens...
zijn volwassenen zelf altijd eerlijk?

LIEGEN is een muzikale theatervoorstelling vol spanning, tovenarij en humor. Een ultieme ode aan de fantasie.

30 december 2025 → 4 januari 2026
vanaf 6 jaar

© Diego Franssens

Wat als kerstbomen in opstand komen?

Ieder jaar sneuvelen er ontelbare sparren en dennen om als kerstboom in woonkamers te eindigen. Maar wat als ze daar genoeg van krijgen? Wat als de bomen besluiten dat het tijd is voor een revolutie? Met *Oh oh oh dennenboom* laten theatermakers Kim Karssen en Hendrik Kegels hun verbeelding los op de grote zaal van het paleis. Na eerdere voorstellingen als *KIER* en *NIETES* duiken ze deze keer in de leefwereld van dennenbomen die zich verzetten tegen hun lot als feestdecoratie. Voor deze productie spraken ze met Bert Van Tichelen, boomverzorgster en zaakvoerder van *Treebird Boomverzorging*, filosoof en man van vele levens (misschien ken je hem wel van *De Mol*, editie 2022).

Het trio ontmoet elkaar op de scène tussen de bomen die straks deel uitmaken van het decor. Alledrie moeten ze even op adem komen: Bert van een rit met zijn motor op de Antwerpse Ring, Hendrik en Kim van een repetitiedag met acteurs: Frank Focketyn, Adina Macpherson, Thomas Dudkiewicz en Annelotte van Aarst. Maar nog voor ze goed en wel zitten, bloeit het gesprek al open.

Hendrik: Dag Bert, heb jij als boomverzorgster een lievelingsboom?

Bert: Daar moet ik niet lang over nadenken: de rode beuk. Een imposante boom met gladde stam en roodbruine blaadjes. Als kind was ik vaak bij mijn grootouders, die als conciërges op bijzondere plekken woonden, zoals een kasteel met een

groot bos errond. Daar rondlopen als klein mannetje, dat zijn mijn mooiste herinneringen. Toen ik later in mijn leven even niet meer wist wat te doen, vroeg ik me af: wanneer was ik eigenlijk het gelukkigst? Het antwoord kwam snel: daar, in dat bos, tussen die beuken. Zo ben ik boomverzorgster geworden.

Hendrik: Prachtig!

Onze voorstelling gaat over een dennenbos dat wordt omgehakt om als kerstbomen te fungeren. Gaandeweg beseffen de bomen wat er echt aan de hand is en komen ze in opstand. Je zou het een soort emancipatie van het dennenbos kunnen noemen, een rock-'n'-roll dennenrevolutie. Jij werkt elke dag met bomen. Hoe ervaar jij als boomverzorgster die spanning tussen

liefde voor de natuur en het menselijk ingrijpen?

Bert: Ik ben heel idealistisch ingesteld en heb veel liefde voor het bos, maar soms móét je een boom kappen: omdat hij ziek is of gevaar oplevert. Toch zie ik mezelf eerder als iemand die voor bomen werkt. Zij zijn mijn klanten. Ik kijk wat voor hen het beste is. Soms is weghalen de oplossing, maar vaak ook niet. Dan snoei ik takken of plaats ik stormverankerings.

Kim: Eigenlijk is dat ook gewoon de vraag: hoe kunnen mensen en bomen ruimte geven aan elkaar? In onze voorstelling gaan we daar ook echt naar op zoek: vinden ze op het einde een manier om samen te leven?

Bert: Inderdaad, soms snoei ik een boom langs één kant zodat mensen nog met hun gezicht in de zon kunnen zitten, en kan de boom aan de andere kant vrij blijven groeien. Maar ik durf ook eerlijk te zijn. Als mensen klagen over blaadjes in hun zwembad, zeg ik: zonder bomen zou je niet eens kunnen zwemmen, dan drijf je eerder dood in het water (*uitbundig gelach*).

Kim: Is dat ook niet gewoon wat samenleven betekent? Een beetje geven en een beetje nemen.

Hendrik: En toch lijkt dat moeilijk. Kijk naar die recente bomenkap in Deurne-Zuid, die gewoon doorging ondanks hevig buurtprotest. Bomen kunnen zich niet verdedigen tegen de mens. Ik zou willen dat bomenkappers hen konden horen huilen of roepen als ze met hun kettingzagen voor zo'n prachtige boom staan. Onderling kunnen bomen wel met elkaar communiceren, toch?

Bert: Zeker. Suzanne Simard, een Canadese onderzoeker, heeft aangetoond dat bomen via schimmels onder de grond met elkaar verbonden zijn. Ze delen water, voedingsstoffen en zelfs informatie. Een bos is geen verzameling van individuen, maar één groot levend organisme. Haal je de moederbomen weg, dan verzwakt het hele systeem.

Kim: Zo boeiend. In onze voorstelling hebben de bomen ook elk een eigen karakter. Denk jij dat bomen gevoelens hebben?

Bert: Absoluut. Ik klim vaak in bomen en soms voel ik me niet welkom. Dan krijg ik takken in mijn gezicht of glijd ik uit. Het is alsof ze zeggen: laat me met rust. Andere bomen zijn net open, gastvrij en verwelkomen me met open takken (*glimlacht*).

Waar ik benieuwd naar ben: wat was voor jullie het startpunt voor deze voorstelling?

Kim: Ik zag eens een eenzame, uitgedroogde kerstboom die na de kerst was teruggezet op een mistroostig veld in Amsterdam-Noord, maar daar niet overleefde. Ik dacht: wat zielig. Ach, dennenboom. Vandaar ook de meelevende, tedere titel: *Oh oh oh dennenboom*.

Hendrik: Met mijn gezelschap Plankton maak ik veel werk over de natuur, dus toen Kim me dit vertelde dacht ik meteen: hier kunnen we iets mee! Stel je voor: je bent een dennenboom en de kerstperiode nadert, je kan enkel wachten op je einde. Wat denk je dan? Wat voel je?

Kim: Denk jij soms bij klanten: deze boom past hier eigenlijk niet?

Bert: Eerlijk? Soms denk ik: deze tuin past niet bij deze boom. Of: deze mensen passen niet bij deze boom. Kon ik je maar oppakken en in mijn eigen tuin zetten, zeg ik dan.

Weet je, je hoeft niet alles te weten over bomen. Je moet ze gewoon zien. Aandacht geven, zoals je dat ook bij mensen doet. Dat is niet altijd gemakkelijk, want bomen lijken in een andere tijdzone te leven. Als ik bij een zieke boom kom, vraag ik: wat is hier vijf jaar geleden gebeurd? Voor bomen zijn wij, mensen, bliksemsnel. *(Kim & Hendrik kijken elkaar aan, er begint een idee te borrelen.)*

Kim: Fantastisch, zo mooi!

Hendrik: Ik krijg zoveel ideeën plots. *(tegen Kim):* We moeten de bomen tegen elkaar laten zeggen: die mensen zijn zo snel! We kunnen ze niet volgen!

Kim: Lap, terug naar de schrijftafel! *(Ze schieten alledrie in de lach.)*

Kim: Dat doet me ergens ook denken aan onze personages, de ‘zagers’ in plaats van ‘de jagers’. Dit zijn twee personages die in het bos komen kappen. Een van hen wordt bang wanneer hij ontdekt dat bomen kunnen communiceren.

De andere wordt er net nieuwsgierig door en zoekt contact.

Bert: Prachtig idee. Het helpt zeker om nieuwsgierig te blijven en mee te vertragen. Wat betekent het eigenlijk voor jullie om dit te maken voor een jong publiek? Wat willen jullie dat ze meenemen?

Hendrik: We spelen heel graag voor kinderen. In dat opzicht is hetpaleis natuurlijk een geweldige partner. Ons werk is fantasierijk en soms absurdistisch en dat past hier perfect. Het zou fantastisch zijn mochten kinderen geïnspireerd naar buiten stappen. Dat ze zin hebben om het bos in te trekken en dat bos te zien als een samenleving waar je veel van kan leren.

Kim: En dat ze hun ouders meesleuren! En hen zeggen: kijk, deze boom ziet er wat prikkelbaar uit, en deze is wat stug, maar deze is net heel aaibaar. In mijn ervaring hebben kinderen een groot rechtvaardigheidsgevoel. Misschien kunnen ze dat zelfs delen met volwassenen. Want waarom zouden we een boom pijn doen om hem als kerstboom te gebruiken? Laten we kappen met dat kappen.

Bert: *(lacht)* Een bos is zoveel tegelijk: een plek om in te verdwalen, om stilte te vinden, om te spelen of te schuilen. Wist je dat patiënten in ziekenhuizen sneller herstellen als ze uitzicht hebben op bomen? En dat mensen gelukkiger worden als ze elke dag vijf minuten in het groen zijn? Over geluk en lachen gesproken, zit er ook humor in de voorstelling?

Kim en Hendrik (in koor): Oh ja!

Kim: Humor is altijd ons vertrekpunt. Lachen opent je hart en maakt zo ruimte voor andere emoties: verdriet, woede of verwondering.

Hendrik: En er is muziek, gecomponeerd door Steven Ivo en Merel Pauw. De drie muzikanten, Erik Bogaerts, Nabou Claerhout, Robin Aerts, spelen live op scène, tussen de bomen. Elke boom zingt zijn eigen lied en kan zo de gevoelens kwijt die hij moeilijk met andere bomen kan delen.

© Diego Franssens

Kim: Zullen we tot slot nog iets over de acteurs vertellen? We hebben gezocht naar acteurs die echt zin hadden om te spelen, om de energie van de bomen te belichamen. En we hebben ze gevonden.

Bert: Ik weet genoeg, ik kom kijken! En dank je voor dit gesprek, het was amusant.

Hendrik: Je hebt ons wel in een lastig parket gebracht, hoor Bert.

Nu moeten we onze tekst herschrijven met al die inzichten die je ons gaf *(lacht)*.

Kim: Ja, erg vervelend! *(lacht)*. Nee, serieus: dank je voor al die wijsheid.

© Diego Franssens

Oh oh oh dennenboom
hetpaleis/Kim Karssen &
Hendrik Kegels

19 → 28 december 2025
13 → 16 januari 2026
vanaf 6 jaar

“Hoe speels kan je je middelvinger opsteken?”

© Fred Debrock

Hoe ga je om met een wereld die voortdurend iets te zeggen heeft? Dat is het uitgangspunt van de eerste voorstelling die theatermakers Lies Pauwels en Willemijn Zevenhuijzen samen maken en die in februari in het paleis in première zal gaan. Om nog dieper in de thematiek van de voorstelling te duiken, gingen ze in gesprek met de bekende kinder- en jeugdpsychiater Peter Adriaenssens.

Peter: Ik ben benieuwd: waarom wilden jullie een jeugdpsychiater zien?

Willemijn: We staan aan het begin van het maakproces van *Worldwide International Global Idiodrama*, al hebben we al wel wat onderzoek achter de rug. Het leek ons interessant om te horen hoe een professional als jij tegenover het thema staat: hoe kunnen jongeren dealen met de buitenwereld waarin zoveel gebeurt?

Lies: We willen op zoek gaan naar antwoorden op die vraag. Kunnen ze dat doen door bijvoorbeeld simpelweg stil te zijn en als een idioot te dansen?

Peter: Ik ben geïntrigeerd door het woord ‘idioot’. Het zit ook in jullie titel. Waarom die term? Het voelt alsof ik meteen in het ‘gekke kastje’ wordt getrokken.

Lies: Wij zien idiotie als een poging om ergens aan te ontsnappen.

We hebben allemaal onze eigenheid en als we die volledig volgen, kan dat idioot overkomen. Tegelijk is het misschien wel dé manier om je staande te houden in deze wereld. Trouwens, bij de oude Grieken betekende ‘een idioot’ gewoon een eenvoudig persoon. Het had nog geen negatieve bijklank.

Peter: Raar bevonden worden is een grote angst bij jongeren. Van volwassenen krijgen ze vaak te horen: doe maar gewoon, doe niet gek. Dat is hetzelfde als zeggen: doe toch eens volwassen. Terwijl dat net niet de opdracht is voor een jongere.

Willemijn: In mijn ogen gaat het over: doe maar wat je denkt dat je moet doen. En niet wat de wereld daarbuiten wil dat je doet.

Peter: Doen wat je voelt en op die manier het ongewone laten gebeuren kan inderdaad een bron van inspiratie zijn.

Willemijn: Dat vind ik mooi: het ongewone laten gebeuren. Hoe doe je dat?

Peter: Als volwassene kan je dat doen door jongeren gerust te stellen en transparant te zijn over je eigen leven. Sommige ouders zijn bang om hun eigen moeilijk schoolparcours of hun *struggles* in het leven te delen, uit angst hun kind te besmetten. Terwijl je net een hoopvolle boodschap meegeeft: je hebt eruit geleerd en het is goed gekomen.

Willemijn: Mijn moeder heeft pas onlangs toegegeven dat ze vroeger veel ondersteuning nodig had op school. Dat had ik wel eerder willen weten. Want ik heb me ook door school heen moeten worstelen. Nochtans is zij heel open van karakter. Ze vond het blijkbaar te gênant om toe te geven.

Peter: Als je open bent, ziet de jongere: het leven gaat niet in een rechte lijn, je kan er ook geraken door allerlei zijstraatjes in te slaan en omwegen te nemen.

Lies: Is het niet moeilijk voor een jongere om die reflectie te maken?

Peter: Klopt. Daarom dat je jongeren kan geruststellen door te tonen hoe je zelf leeft en hen over de complexiteit van dat leven te vertellen.

Hoe moeilijk iets soms ook gaat, de tijd doet zijn werk wel, tijd is altijd het belangrijkste medicijn.

Lies: Tijd is ook iets dat we altijd tekort komen, ook in het maken van deze voorstelling (*glimlacht*). In onze maatschappij moet alles altijd efficiënt verlopen. Dat gegeven willen we ook aanraken in onze voorstelling: hoeveel marge heb je om te botsen met de maatschappij? Hoe kan je je recht opeisen om je idioot te gedragen?

Peter: Wat ik wel merk is dat deze generatie jongeren niet meer bang is van volwassenen. Dat is echt nieuw. Vroeger werden we opgevoed om op tijd te weten wanneer we onze mond moesten houden tegenover een autoriteit als een leerkracht, een agent, een arts... Vandaag krijgen jongeren veel meer ruimte om hun mening te ventileren. Een ander verschil met vroeger is dat jongeren flexibeler omgaan met hun leven. Ze verlaten het klassieke pad van studeren, diploma halen en een ‘goede’ job vinden. Ze nemen een studentenjob, reizen daarna een tijdje, studeren dan iets, gaan aan de slag in hun eerste job, studeren dan weer iets anders, starten een bijberoep op... Instabiliteit, waar volwassenen erg nerveus van worden, is hun vaardigheid.

Willemijn: Ik ga er even een pen bijnemen, want dit is zo interessant (*glimlacht*).

Lies: Voor mij ook één, alsjeblieft!
Naast die instabiliteit is er toch ook blinde passie. Hoe sta je daar tegenover: *all the way* voor iets gaan, zonder te relativieren?

Peter: Als het een veilige passie is: gaan! Maar je moet weten tot ons brein zich tot ons 25ste levensjaar aan een enorme snelheid ontwikkelt. Ook ons empathisch vermogen is nog in volle vorming. Dus je moet in die blinde passie genoeg aandacht hebben voor de ander. Wat ik problematischer vind, is dat jongeren vandaag omringd worden door pessimistische levensvisies. Ze krijgen te horen van volwassenen: “ik hoop dat je het later nog goed zal hebben” of “ik hoop dat er later nog een pensioen zal zijn voor jou”. Dat komt hard binnen in het brein van een puber. We moeten met zijn allen optimistischer zijn.

Willemijn: Je zei net dat jongeren enorm flexibel zijn. Wil dat ook zeggen dat hun brein gemakkelijker omgaat met alle veranderingen in deze wereld?

Peter: Klopt, we zien dat hun hersenen aan een ongelooflijke snelheid verbindingen blijven maken. Daarom dat we hen als volwassenen moeten blijven tonen hoe complex het leven is. Zo bereiden we onze jongeren voor op hun latere leven.

Dat is zo mooi aan jullie job: jullie kunnen op scène een andere realiteit tonen, een complexe werkelijkheid die ook veilig en speels is en uitnodigt om erover na te denken.

Willemijn: Wij proberen ook altijd ruimte te laten voor uitwisseling tussen spelers en publiek.

Lies: Het mooie aan theater is dat het aandacht vraagt. Ik merk vaak dat jongeren zich aangesproken voelen door materiaal in mijn voorstellingen dat niet per se voor hen geschreven is. Het allermooiste is wanneer iets resoneert bij jongeren én volwassenen. Dan ontstaat er een boeiende uitwisseling.

Peter: Als een jong publiek aandachtig is, samen lacht, samen huivert, dan gebeurt een synchronisatie tussen al die verschillende hersenen in de zaal. Zeker als je emotioneel geladen materiaal brengt.

Lies: Ik formuleer geen antwoorden, maar blijf graag bij de vragen, zodat mogelijke antwoorden kunnen rondzweven in de hoofden van het publiek. Daarom hou ik meer van nabesprekingen dan inleidingen.

Peter: Ja, want bij een inleiding ben je al ideeën aan het installeren in het hoofd van de jongeren.

Willemijn: Bij een nabespreking komen we zelf te weten wat de voorstelling betekend heeft voor het publiek. Op die manier komen er betekenissen bij.

Ik vraag nog me af: is je brein ooit volgroeid?

Peter: Nee, en dat is maar goed ook. We blijven ons hele leven bijleren

en nieuwe ervaringen opdoen. Alleen ligt de snelheid waarmee je nieuwe verbindingen maakt veel lager als volwassene. Daarom kan een kind dat uit Oekraïne komt in enkele maanden tijd Nederlands leren. Terwijl als ik nu Chinees wil leren... dan ben ik daar jarenlang intensief mee bezig.

Lies: Kan je dat flexibel puberbrein ook deterministisch bekijken? Als je door pech of een moeilijke jeugd slechte verbindingen hebt gelegd, is het dan naar de vaantjes?

Peter: Ook hier geldt: tijd is het belangrijkste medicijn. Gelukkig blijft je brein nieuwe bedrading maken. Zo zien we een groeiende groep dertigers en veertigers een oude droom oppikken. Of zien we mensen die jeugdtrauma hebben meege-maakt, later in hun leven alsnog een gezonde liefdesrelatie hebben. Dat is een verhaal van hoop. Het is niet erg als je ooit een foute studiekeuze hebt gemaakt, in ons deel van de wereld kan je die draad weer oppikken.

Willemijn: Stel: een jongere vertoont problematisch gedrag. Dat is toch ook een vorm van communicatie?

Peter: Het is een taal, inderdaad. En je hebt tijd nodig om die goed te begrijpen. Ik zie veel tieners de woede dragen die hun ouders nooit hebben durven uiten. Vluchtelingen, gezinnen die in armoede leven: woede kan zich intergenerationeel opbouwen. We moeten met die jongeren durven praten. En liefst in hun taal. Onlangs vroeg ik aan een jongere tijdens een gesprek dat niet vlotte: wat doe jij graag? Ze antwoordde: dansen op mijn kamer. Ik nodigde haar uit dat te filmen en het me te tonen. Ik heb geantwoord door ook te bewegen. Dat was een opening, ik deed een inspanning om de taal van de jongere te spreken. Muziek is ook een taal waar een jongerenbrein erg gevoelig voor is. Speelt muziek een rol in jullie voorstelling?

Willemijn: Zeker. We werken met Hantrax, een componist en performer. Hij zal live spelen tijdens de voorstelling. En hij is ook betrokken bij het

maakproces, omdat hij persoonlijk ook erg bezig is met de thematiek van identiteit.

Lies: Een andere invloed is de film *Man on the Moon*. Daarin speelt Jim Carrey de entertainer Andy Kaufman, iemand die al eens over grenzen durft gaan. Blijkbaar bleef Jim Carrey ook tijdens opnames zich compleet misdragen. Dat soort gedrag, daar zijn we naar op zoek. Hoe speels kan je je middelvinger opsteken?

Peter: De uitdrukking ‘prettig gestoord’ komt nu in me op.

Lies: Ja, maar ook prettig melancholisch, prettig verdrietig, prettig pessimistisch. We willen kijken naar alle emoties.

Peter: Hoe willen jullie dat jongeren na de voorstelling naar buiten stappen?

Willemijn: Met een positief gevoel over hun eigen rareiteiten? En dat ze weten dat ze het leven mogen vieren.

Lies: Ik laat graag open wat mensen ervan moeten vinden. Willemijn en ik geven ons onderzoek vorm in een theatervoorstelling die hopelijk kan resoneren bij het publiek. Uitwisseling, daar gaat het om.

Peter: Laten we dat alle jongeren toewensen: dat ze van alle kanten geprikkeld worden. Zodat ze de ruimte voelen om hun eigen ding te doen, hun eigen pad te volgen.

**Worldwide International
Global Idiodrama**
hetpaleis, LOD muziektheater en
Theater Artemis/Lies Pauwels &
Willemijn Zevenhuijzen

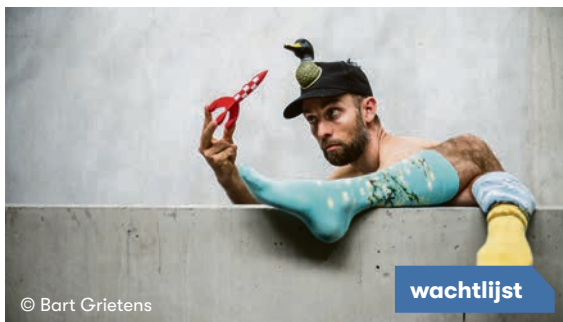
27 februari → 15 april 2026
vanaf 13 jaar

programma

januari → februari 2026

hetpaleis haalt ieder seizoen toonaangevende theater- en dansvoorstellingen uit Vlaanderen, Nederland en ver daarbuiten naar Antwerpen. Voorstellingen van jonge makers of gevestigde waarden die je doen dromen, nadenken en verwonderen over de wereld.

© Bart Grietens

wachtlijst

© Rafaël Bracke

wachtlijst

© Leontien Allemeersch

Souvenirshop

**BRONKS & Not Standing/
Alexander Vantournhout**

Een Mona Lisa-hoodie? Een paraplu met een Magritte-appel? Kousen met de waterlelies van Monet? Na elke uitstap breid je je eigen mini-museum uit en stapelen de herinneringen zich op. *Damn you, Souvenirshop!*

Voor het eerst creëert choreograaf Alexander Vantournhout voor kleine kijkers met grote ogen. Hiervoor duikt hij in zijn eigen souvenircollectie en tovert er een voorstelling uit. Truien, broeken en andere kledingstukken transformeert hij tot een choreografisch verhaal. Danser Miguel do Vale zet zijn creatie om tot magie.

10 januari 2026
vanaf 4 jaar

ANDRS

4Hoog

ANDRS is een speelse en absurde reis door een wereld waarin niets vaststaat.

Met expressieve beelden, vreemde vormen, grootse gevoelens en woorden die nieuwe betekenissen krijgen, kom je in een wereld waar anders zijn prachtig is. Een wereld waar wie durft te zoeken, altijd vindt en wie durft verliezen, altijd wint. Waar mensen op hun kop slapen terwijl vissen luidkeels kwaken. Een voorstelling waarin de verbeelding openbreekt, dromen wild in het rond mogen groeien en alles op zijn kop gezet kan worden.

Durf jij ANDRS te zijn?

31 januari 2026
vanaf 3 jaar

Paperas

Femke Platteau & Freek De Craecker

Een potlood, een stylo, een alcoholstift en een gom zitten samen vast in een pennenzak.

Af en toe wordt een van hen gekozen om op avontuur te gaan in de grote, onbekende buitenwereld. Ze komen terug met verhalen over romantische liefdesbrieven, moeilijke toetsen, abstracte tekeningen, stresserende belastingsaangiften en andere paperassen. Al snel beseft het schrijfgerief dat ze daarbuiten 'op' geraken.

Om de buitenwereld te trotseren, zal het schrijfgerief moeten samenwerken, elkaar begrijpen en dezelfde taal spreken, wordt hun grootste uitdaging.

31 januari 2026
vanaf 8 jaar

© Karolina Maruszak

© Ellen Goegebuer

© Yuri Van der Hoeven

FEST

**Zonzo Compagnie, Junior Akwety,
Jochem Baelus & Lotte Vanhamel**

Zet je schrap, recht je hoofd, schraap je keel. Want het is tijd voor een feestelijke revolutie: FEST!

Zanger Junior Akwety, klankkunstenaar Jochem Baelus en klarinetspeler Lotte Vanhamel leggen hun lot in de handen van het jonge publiek en roepen op tot revolutie.

Ze inspireren zich op liederen uit Juniors geboorteland Congo en laten vleugjes rumba, banto elektronica, deephouse, hiphop en rap horen. Samen met het publiek creëren ze een nieuwe wereld: onbevangen, vrij en spontaan.

FEST is een muzikaal feest, een positieve revolutie voor kinderen.

5 februari 2026
vanaf 6 jaar

Lenny

Jan Sobrie

Dat wat niemand wilde, is uiteindelijk toch gebeurd. Herstellen waar het fout liep, gaat niet. Het lijkt een hopeloos gevecht. Gelukkig is er Lenny. Maar Lenny is niet normaal. Maar ja, wie is er eigenlijk wel normaal? Niemand is normaal.

Theatermaker Jan Sobrie schreef een tekst over een jongen die in een jeugdinstelling wordt geplaatst, omdat zijn mama niet meer voor hem kan zorgen. Een ontroerende monoloog over iemand die ongewild terecht komt in een absurde, donkere en vaak geestige cocktail die zijn leven blijkt te zijn. Oh ja... en ook over mossels.

Leve de mossels!

7 + 8 februari 2026
vanaf 10 jaar

What We Can Do Together

**MonkeyMind Company &
Unmute Dance Company**

Choreograaf Lisi Estaras brengt in deze dansvoorstelling acht uitmuntende performers op het podium. Hoe verschillend ze ook zijn, de dansers zoeken hun eigen taal. Gebarentaal, lichaamstaal, spreektaal, danstaal, geschreven taal... Het resultaat is grappig, revolutionair, energiek, ontroerend, indrukwekkend, absurd en gewoonweg mooi.

Een ontdekkingstocht naar de ander en zijn verrassende werkelijkheid. Vooroordelen worden verbrijzeld en de kijker wordt geconfronteerd met zijn eigen beperkingen.

12 februari 2026
vanaf 16 jaar

“Wat als we de aarde die ons al zo lang draagt eens zelf zouden dragen?”

Theatermaker Fran Van Gysegem kent hetpaleis als haar achtertuin: als kind liep ze er al rond in het kielzog van haar vader, die er technisch medewerker was. In maart 2026 gaat haar eerste voorstelling in première: *plateau* (6+). Een voorstelling waarin verbeelding en verwondering hand in hand gaan.

Fran werd net voor het eerst moeder. Terwijl we praten, wiegt iemand van hetpaleis haar dochter in slaap. “Kijk, dat beeld zegt veel”, zegt Fran. “Overall waar ik kom, willen mensen mijn baby dragen. Daar gaat mijn voorstelling over: over dragen en gedragen worden. Een gevoel dat iedereen wel kent.”

Kan je ons meenemen naar het startpunt van *plateau*?

Het eerste zaadje is tien jaar geleden al geplant. Ik was op Erasmus-uitwisseling in Bratislava en nam vaak de trein van de stad naar de bergen, een rit van vier uur. Eenmaal ik de bergen had gezien, kon ik voldaan de trein weer terugnemen. Eigenlijk wilde ik die bergen vastgrijpen en meenemen naar huis. Dan hoefde ik niet meer zo lang op de trein te zitten (*glimlacht*). In die gedachte zat het thema ‘dragen’ al én ook het werken met enkel beelden, zonder taal. Al had ik er toen nog geen idee van dat het tien jaar later effectief een voorstelling zou worden.

“Heel bijzonder om een voorstelling te maken voor zesjarigen, terwijl ik hier zelf als zesjarige de deur platliep”

Fran Van Gysegem over haar eerste voorstelling *plateau* (6+)

Je hebt het over dragen en gedragen worden. Gaat dat voor jou ook over hoe wij met de aarde moeten omgaan?

Ja, absoluut. De vraag die ik met *plateau* wil beantwoorden is: wat gebeurt er als de horizon niet langer in de verte ligt, maar in onze handen rust? Wat als wij de aarde die ons

al zo lang draagt eens zelf zouden dragen? Misschien kan de aarde dan even tot rust komen en herstellen.

Wat mogen we op scène verwachten?

Het publiek zal naar een miniatuurwereld kijken waar zand, water en wind bewegen zoals lang geleden, toen er nog geen mensen op aarde waren. Gaandeweg beginnen spelers met hun handen dingen te bouwen. Dat wordt gefilmd en geprojecteerd op een scherm, zodat het publiek de handelingen goed kan volgen. Soms is het live, soms zie je vooraf opgenomen beelden, je weet als kijker nooit precies wat echt is en wat niet. Voor mij liggen theater en animatiefilm dicht bij elkaar. Ik heb beiden gestudeerd en dit is de manier waarop ik ze samenbreng.

Met welk gevoel wil je dat het publiek naar huis gaat?

Ik wil het publiek in verwondering brengen en tegelijkertijd meegeven hoe we beter voor de wereld kunnen zorgen. Zonder dat het te serieus

wordt. Humor speelt een grote rol in de voorstelling. Het is een middel om de pijnpunten in onze wereld zichtbaar te maken, op een manier die kinderen prikkelt en volwassenen laat glimlachen of nadenken.

© Diego Franssens

plateau is een coproductie met hetpaleis en Theater FroeFroe. Op welke manier?

Als ik in hetpaleis rondloop, heb ik soms het gevoel dat ik er woon. Als kind kwam ik al mee met mijn vader, later ben ik er als workshopgever aan de slag gegaan. Toen ik mijn idee voor deze voorstelling bij het artistiek team van hetpaleis op tafel legde, kwam er meteen veel steun.

Heel bijzonder om een voorstelling te maken voor zesjarigen, terwijl ik hier zelf als zesjarige de deur platliep. En omdat *plateau* voor mij dicht bij het figurentheater ligt, was ook Theater FroeFroe een logische partner.

Er zijn ook schoolvoorstellingen van *plateau*. Wat doe je het liefst, spelen voor families of scholen?

Ik kijk uit naar allebei. Wat ik belangrijk vind aan schoolvoorstellingen, is dat je kinderen bereikt die hier anders niet zouden komen.

Daarom heb ik de voorstelling ook zo toegankelijk mogelijk gemaakt, zodat taal geen barrière vormt om het thema te begrijpen. Bij familievoorstellingen ben ik benieuwd naar de interactie tussen kinderen en (groot) ouders of andere volwassenen die hen begeleiden. Maar misschien kijk ik nog het meest uit om te spelen voor kinderen die nog geen idee hebben dat ze theater eigenlijk magisch vinden. Zelf ben ik na dat moment nooit meer gestopt met kijken.

plateau
Fran Van Gysegem

6 → 11 maart 2026
vanaf 6 jaar

© Nattida-Jayne Kanyachalao

Krokusplezier: theaterfilmweken

camerastandpunten
special effects
stop motion
geluid monteren
zelf acteren

De krokusvakantie werd nooit zo leuk met de theaterzomerweken in hetpaleis.

Medewerkers van hetpaleis en Jeugdfilmfestival Antwerpen verklappen alle geheimen over het maken van een film. Inspiratie halen ze uit de voorstelling CASTL (zie p.10) en de programmatie van Jeugdfilmfestival Antwerpen. In deze cast wil je zitten.

hetpaleis & Jeugdfilmfestival Antwerpen

vijfdaagse workshop
van 16 → 20 februari 2026
tijdens de krokusvakantie
2 → 4 leerjaar

wachtlijst

“Mijn favoriete personage? Het macabere huis!”

In het kantoor van Abattoir Fermé in Mechelen ontmoeten we artistiek leider Stef Lernous en filmregisseur Jonas Govaerts. De twee leerden elkaar kennen toen een leraar op de filmschool Jonas aanraade om een stuk van Abattoir Fermé te gaan bekijken als inspiratie voor zijn eindwerk. Zo begon tussen de twee een gesprek dat tot vandaag blijft doorgaan, een gesprek dat alle kanten opschiet. Over films, boeken, regisseurs, shots, scènes, special effects en natuurlijk horror. En over CASTL, de nieuwe voorstelling van Abattoir Fermé en hetpaleis.

Jonas: Om iets over onze relatie te zeggen: Stef stuurde mij onlangs een still uit een film door, een stuk decor. Hij vroeg: naar wat ben ik aan het kijken? Na een tip wist ik het: *Dreamscape*, een sciencefiction-avonturenfilm uit 1984. Zo praten wij dus met elkaar.

Voor we beginnen, kan je me nog even de korte inhoud van CASTL geven?

Stef: CASTL is gebaseerd op het laatste boek van Shirley Jackson, Amerikaans auteur van bloedstollende verhalen. Het gaat over de Blackwoods, een familie die teruggetrokken op een landgoed aan de rand van het dorp woont. Oorspronkelijk waren ze met zeven, maar vier familieleden zijn op mysterieuze wijze om het leven gekomen. Sindsdien behandelen de dorpelingen de familie Blackwood met argwaan en vijandigheid, alleen dochter Merricat durft het landgoed nog te verlaten. Wanneer neef Charles vreemd begint te doen, gaan de poppen aan het dansen...

Jonas: Klinkt goed. Fijn dat je mij hebt uitgenodigd om het hierover te hebben. Maar waarom ik?

Stef: We delen een voorliefde voor horror of dingen die afwijken van de norm, getuige onze samenwerking voor de serie *MONSTER!* (uit 2010 voor de toenmalige zender Acht, nvdr). Ik denk dat we allebei ook een goede kijk hebben op dat genre, specifiek voor kinderen of jongeren. Hoe noem jij dat nu ook alweer, Jonas?”

Jonas: *Gateway horror*. *Gremlins* is bijvoorbeeld een film die voor kinderen een opstapje kan zijn naar horror. Hoe heb jij Shirley Jackson en haar boek eigenlijk leren kennen?

Stef: Een jaar of vijftien geleden was ik in de States en in een tankstation zag ik het boek plots liggen. Ik kende Shirley Jackson niet, maar wel een van haar andere boeken: *The Haunting of Hill House*, waar de film *The Haunting* van Robert Wise (én de gelijknamige Netflix-serie, nvdr) op gebaseerd is. Ik heb het in één ruk uitgelezen. Toen dacht ik al: het lijkt me fantastisch om dit ooit op toneel te zetten. Nu is het zover!

Jonas: Ik vraag me af wat het met kinderen doet wanneer ze dit boek lezen?

Stef: Wat had ik dit graag als veertienjarige gelezen. Ik zou misschien niet alle nuances begrepen hebben, maar ik zou ongelooflijk geïntrigeerd geweest zijn. En ik denk wel dat ik de sfeer zou vatten. Het is een erg toegankelijk boek. Kijk, in de eerste alinea staat:

‘Ik houd van mijn zuster Constance, en van Richard Plantagenet, en van de Amanita phalloides, de groene knolzwam. Al mijn andere familieleden zijn dood.’

Heerlijk, toch? Voor mij is het een donker sprookje over hekserij.

Jonas: Dan denk ik meteen aan *Something Wicked This Way Comes* van Jack Clayton, nog zo’n voorbeeld van *gateway horror*. Ik ben nu het kinderboek *Slopie* van Joke van Leeuwen aan het adapteren voor een film. Het hoofdpersoon is acht jaar en heeft de grote angst om afge-rekend te worden door zijn omgeving. Zit dat ook in CASTL, hoe de buitenwereld naar de Blackwoods kijkt?

Stef: Zeker. Ik ben getriggerd door buitenstaanders, outsiders, mensen aan de rand van de maatschappij. De meeste mensen zullen de bewoners vreemd vinden. Maar ik lees het omgekeerd: de mensen van het dorp zijn voor mij de monsters in het verhaal.

De onnavolgbare pingpong-conversatie tussen de twee gaat verder: de naam Joe Dante valt opnieuw, en *The Twilight Zone*, *Village of the Damned*, *Dungeons & Dragons*, *Magic: The Gathering*, *Melancholia* en *The Addams Family*. Fijn om mee te maken, onmogelijk om weer te geven. Tot Jonas vraagt: “Heb jij ooit een voorstelling met kinderen gemaakt?”

Stef: Nee, nooit. Ik hou van kinderen, maar ze moeten niet te lang in mijn buurt zijn (lacht). Ik heb ze wel heel graag als publiek, de reactie van een kind is altijd authentiek en oprecht.

© Diego Franssens

Jij hebt natuurlijk wel met kinderen gewerkt in *Welp* (horrorfilm uit 2014, geregisseerd door Jonas, nvdr).

Jonas: Het geheim van werken met kinderen is dat ze zich niet mogen beginnen vervelen op de set. Horror is in dat opzicht een dankbaar genre, omdat je dan echt kunt spelen.

Hoe pak jij dat eigenlijk aan, van een boek een theaterstuk maken?

Stef: Het is ondertussen al even geleden dat ik het boek gelezen heb. Ik ga een eerste versie schrijven met wat er nog in mijn hoofd zit. Daarna pak ik het boek er weer bij en kijk ik scène per scène wat ik beter of anders kan doen. Het belangrijkste is dat ik een wereld creëer waar een achtjarige meteen in kan stappen.

Jonas: Dat vind ik zo’n bizar en wonderlijk verschil tussen onze werkwijzes. Het gebeurt vaak dat jij me twee weken voor een première

dolenthousiast vertelt over een bepaalde scène en dat ik dan ga kijken en vaststel: die scène zit er helemaal niet in! Waarna jij zegt: ah ja, ik heb dat vorige nacht nog herschreven. Terwijl als ik voor Netflix de reeks *Amsterdam Empire* maak, alles tot op de minuut wordt gepland, gescript en afgestemd, zodat er niets meer kan verschuiven.

Stef: Zou jij iets voor theater kunnen maken?

Jonas: Iemand heeft me ooit gevraagd om dat te doen en jij hebt het me toen afgeraden. Ik denk in montages, en scènes knippen. Ik zou niet weten hoe eraan te beginnen.”

Stef: Met perspectief kan je ook veel doen. Onlangs ging ik naar een film kijken op een kerkhof. Er werd ons gevraagd om op de grond te gaan zitten. Vroeger, toen ik zwaarder was dan nu, zou dat onmogelijk

© Diego Franssens

geweest zijn, maar nu ging het wel. Ik was enorm verrast door dat nieuwe perspectief. Hoe maak jij in jouw werk iets spannend? Daar ben ik nog benieuwd naar.

Jonas: Ook dat doe ik met montage en muziek. Dat herken ik in jouw werk: een scène heel lang rekken, en dan een jumpscare. Jij gebruikt veel filmische technieken. Maar van beeldgrootte wisselen, zoals bij een film, gaat natuurlijk niet.

Stef: Ik denk inderdaad dat ik erg filmisch te werk ga als ik theater maak. Bij mij moeten acteurs exact op de juiste plaats staan, zodat het licht meteen klopt. Eigenlijk maak ik een verzameling shots. De montage bepaalt de dynamiek en het ritme, samen met de muziek en het licht. Maar dat werkt natuurlijk alleen maar als iedereen heel secuur werkt.

Jonas: Heb je een bepaald personage uit het stuk dat je nauw aan het hart ligt?

Stef: Uncle Julian vind ik fantastisch. En Merricat ook met haar heks-gehalte, en haar rituelen. Maar mijn favoriete personage is het huis zelf, en vooral de binnenkant. Dat is met mijn eigen huis ook zo: aan de gevel is er veel werk, maar dat laat me koud. De zolder, daarentegen: daar ben ik met veel liefde kasten aan het maken rond de balken.

Jonas: Hangen die balken niet te laag? Hoe zat dat nu weer?

Stef: Op een moment besloten we om de benedenverdieping hoger te maken. Maar niemand, en dan ook niemand, had er bij stilgestaan dat je daardoor de zolder lager maakt (lacht). Maar over het huis van de voorstelling: de keuken, de voorraadkelder met al die potten, de trap... zo'n dankbare locaties allemaal voor een spannend verhaal. Tijdens een van de eerste gesprekken met het paleis over CASTL viel het idee om het huis ook een geluid te geven. Om het te laten spreken, bij wijze van spreken. Ik ben ook benieuwd hoe onze decortovenaar Sven (Van Kuijk, nvdr) het huis als personage tot leven zal brengen.

Jonas: Ik ben ooit naar jullie stukken beginnen kijken omdat ik acteurs zocht. Al snel had ik door: ik word hier enorm verwend qua decor, qua setting. Alsof het daarbij begint bij jou?

Stef: Misschien moet ik inderdaad eerst weten hoe de setting eruitziet, vóór ik kan starten. Dan is dit boek met zijn macabere huis wel heel dankbaar.

Jonas: Over huizen gesproken: ik ben recent verhuisd naar het appartement met een fantastisch uitzicht, middenin de bruisende Antwerpse stationsbuurt.

Waar ik naartoe wil: Bart Hollanders is in mijn vorige appartement komen wonen. En hij is een van de acteurs van dit stuk."

Stef: Wij geven wel vaker acteurs aan elkaar door (lacht). Ooit zag ik in een muziekvideo die Jonas geregisseerd had Steve Geerts spelen. Ik kende hem al, maar in die clip had hij een geweldige energie en sindsdien

ben ik ook met Steve gaan werken. Wij houden allebei van acteurs met een hoek af die écht willen spelen."

Jonas: Wie zijn de andere acteurs? En hoe kies je hen?

Stef: Naast Bart zijn dat Janne Desmet, Lotte Diependaele, Manou Kersting en Maja Westerveld. Een eclectische bende, een vreemde combinatie van mensen met verschillende temperamenten, maar ook een topcast waar ik veel vertrouwen in heb. Hoe ik hen kies? Door vroeger veel voorstellingen te prospecteren en aan te voelen wie bij welke rol past.

Jonas: Dat is in de filmwereld weer helemaal anders natuurlijk, daar werken we standaard met audities. Ken je het boek *The Friedkin Connection*? Daarin vertelt regisseur William Friedkin dat hij niet in audities gelooft. Hij gaat met mensen uit eten en beslist dan op basis van zijn buikgevoel.

Zo ben ik ooit met Jennifer Heylen een koffie gaan drinken voor mijn film *H4Z4RD*. Achteraf vroeg ze: wanneer kan ik auditie doen? Ik zei dat ze de rol al had. En ik zag aan haar gezicht dat ik meteen heel veel vertrouwen had gewonnen. Helaas lukt het niet altijd op die manier.

Stef: Ik zie de fotograaf naar ons kijken. Tijd om ons op de gevoelige plaat te laten vastleggen, Jonas!

Jonas: Ok, maar kan ik nog even meegeven dat ik zeker kom kijken?

Stef: Het is je geraden!

“Ik herken veel filmische technieken in jouw werk: een scène heel lang rekken, en dan een jumpscare. Maar van beeldgrootte wisselen, zoals bij een film, gaat natuurlijk niet”

Jonas Govaerts

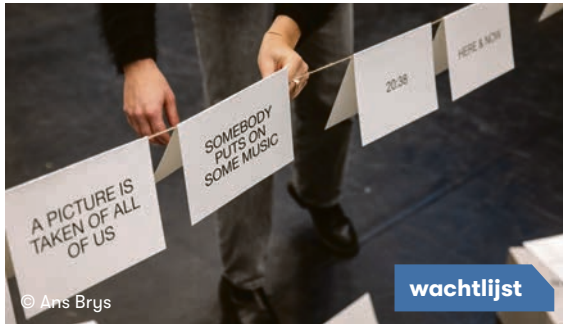
© Diego Franssens

CASTL
hetpaleis & Abattoir Fermé

24 april → 3 mei 2026
voorstelling met tolk Vlaamse
Gebarentaal op 26 april 2026
vanaf 8 jaar

programma

maart → mei 2026

© Ans Brys

wachtlĳst

Handle with care

Ontroerend Goed

Handle with Care is theater tot zijn essentie gestript. Geen acteurs, geen techniek.

Alleen een doos. Én jullie als publiek. hetpaleis krijgt een doos toegestuurd. De instructies zijn duidelijk: verzamel een groep mensen, op een bepaalde dag, op een bepaald uur. Laat het publiek plaatsnemen. Zet de doos in het midden van het podium. Dan staat iemand uit het publiek op en opent de doos. De voorstelling is begonnen.

Een uur lang beleef je iets unieks, eenmalig en onherhaalbaar. Wat van jullie is, blijft onder jullie. Zorg er goed voor.

10 maart 2026
vanaf 16 jaar

© Phile Deprez

INFINITY FOREVER

KOPERGIETERY & KGbe

Na de break-up met haar lief ontdekt Lulu een zwart gat in haar kamer. Het is niet zo groot, maar toch zuigt het alles op en spuwt het dan weer uit. Ze raakt verstrikt in een draaikolk van herinneringen, dromen en verwarrende gevoelens. Toch gaat gewoon door, terwijl Lulu lijkt vast te zitten in de tijd.

INFINITY FOREVER is een muzikale voorstelling over het plotse gevoel dat alles verdwenen is, ook al draait de wereld gewoon verder.

13 maart 2026
vanaf 12 jaar

© Koen Broos

wachtlĳst

Jan, mijn vriend

Bruno Vanden Broecke

en ik kan niet slapen
want het is te veel

...
gij zijt te veel voor mij
en als ik in slaap val dan word ik wakker 's nachts
omdat ik denk dat ik de bel hoor

...
en dan loop ik naar beneden
en er staat niemand
alleen de wind die met de bomen speelt

Bruno Vanden Broecke blikt terug op zijn jeugd. Op Jan, de jongen die toen een diepe indruk op hem maakte en een onvoorwaardelijke vriend voor hem was.

15 maart 2026
vanaf 10 jaar

© Compagnie O Quel Dommage

wachtlĳst

Ma Tache

Compagnie O Quel Dommage

Vandaag is het Rita's verjaardag, maar echt blij is ze niet. Haar kamer is opgeruimd zoals het hoort, haar kleren zijn netjes gestreken zoals het hoort, alles is netjes geregeld, ja, zoals het hoort. Maar stiekem vindt Rita dat allemaal wat saai...

Wanneer de zekering het begeeft, slaat Rita's fantasie heerlijk op hol en krijgt ze bezoek. Van een vreemde die, bij nader inzien, toch niet zo vreemd blijkt te zijn...

Ma Tache is een visuele, woordeloze voorstelling, waarin schaduw en schaduwspel centraal staan. Ma Tache verdiende reeds haar strepen in Frans-talig België en in het buitenland. De voorstelling werd geselecteerd voor FAMFEST Festival in Chili, won de juryprijs op FITC, het internationale jeugdkunstenfestival in Boekarest en op het KOTOR Festival in Montenegro.

21 maart 2026
vanaf 4 jaar

© destructuur

confetti

destructuur

Waarom gooien we vandaag nog confetti?
Willen we eigenlijk nog confetti gooien?
Een feest als voorstelling en een voorstelling als feest.

Met confetti zoeken we samen naar het belang van tradities en de uitholling ervan. Welke feesten en tradities houden we, al dan niet krampachtig in stand? Hebben we soms nood aan nieuwe tradities? Is het tijd voor een nieuw ritueel?

confetti is zowel een beeldende als een tekstuele voorstelling voor iedereen die acht jaar oud is of ooit acht is geweest. Een glitterend troostfeest waar verbinding centraal staat. Een happening in een partytent die je niet wil missen.

27 + 29 maart 2026
vanaf 8 jaar

© Peter Gevers

Carmen

Theater Stap & Compagnie Lodewijk/Louis

Theater Stap zet al veertig jaar mensen met een mentale beperking in de schijnwerpers en maakt professionele voorstellingen die de kracht van diversiteit en authenticiteit viert.

Ook Compagnie Lodewijk/Louis heeft dankzij hun twintig jaar van eigennijver, absurd-komisch theater meer dan een reden tot feest. Wil nu het toeval dat CARMEN, Bizets succesopera, zelf aan een feest toe is met zijn 150ste jubileum.

Om het jubileum compleet te maken, halen Dijk Sanders en Jason Dousselaere de originele muziek door hun eigen, typische muzikale mangel en brouwen ze live een soundtrack die rockt, sust, ontroert en verwondert. Vier mee met Carmen dat een ode brengt aan het non-conformisme en de ongebreidelde hartstocht.

27 maart 2026
vanaf 14 jaar

Don Quichot

Lola Bogaert, Sara Haeck & Yinka Kuitenbrouwer/Het Huis Hasselt

Lola Bogaert, Sara Haeck en Yinka Kuitenbrouwer storten zich op de befaamde ridderroman *Don Quichot*. Een boek dat in Vlaamse bibliotheken vaker te vinden is dan Harry Potter of de Bijbel. De roman die door het Nobelcomité uitgeroepen werd tot de beste roman aller tijden, maar... wie heeft deze 1049 pagina's écht gelezen?

Een nieuwe hedendaagse versie van *Don Quichot* over de kracht van fictie en het creëren van je eigen werkelijkheid, al dan niet met de juiste filters en fillers.

2 april 2026
vanaf 14 jaar

Da Capo

Circus Ronaldo

1842. Kleine Adolph loopt op vijftienjarige leeftijd weg van huis om zich aan te sluiten bij een circus.

Da Capo is een kroniek van de bekende circusfamilie Ronaldo. Een filmische en autobiografische voorstelling die je zeven generaties lang meeneemt in de piste van Circus Ronaldo. Een familiegeschiedenis vol liefde, noodzaak, schijnbaar toeval en passie. Het relaas van 180 jaar verwondering. Een universeel verhaal, herkenbaar voor ieder van ons, omdat iedereen nood heeft aan steun en vertrouwen, aan verbondenheid, aan familie.

30 april → 3 mei 2026
vanaf 6 jaar

The ethereal paradox

fABULEUS/Zoë Chungong

Hoe we eruitzien, beïnvloedt hoe we de wereld ervaren. Aantrekkelijkheid opent deuren, maar *pretty privilege* heeft ook een keerzijde. Wie voldoet aan het ideaalbeeld, wordt vaak gereduceerd tot zijn uiterlijk. Tegelijkertijd worstelen jongeren steeds vaker met onrealistische schoonheidsnormen – steeds extremer, steeds minder haalbaar.

The Ethereal Paradox is een danssolo waarin danser Zoë Chungong op zoek gaat naar de betekenis van schoonheid. Elk deel belicht een vrouw die haar lichaam presenteert in een andere tijdsgeest en dansstijl. Van de roaring twenties over de hedendaagse hiphopcultuur naar een toekomst waarin misschien alleen nog virtuele schoonheden bestaan.

30 april 2026
Safe space met/voor/door iedereen die zich kan identificeren met vrouwelijkheid.
vanaf 15 jaar

Diarree is mijn lievelingskleur

Een kakvoorstelling met een grote boodschap

Theater Artemis & Studio Julian Hetzel

We presenteren je: een talentenshow voor mislukkingen. Wie faalt er als de beste? De kandidaten trekken alles uit de kast. Een zoektocht naar schoonheid in het lelijke. Wie bepaalt wat cool of mooi is en waarom? Wie beslist of iets Kunst is, of direct de prullenbak in kan? Kan je er misschien ook anders naar kijken?

Diarree is mijn lievelingskleur combineert op speelse wijze explosief theater met poppenspel, beeldhouwkunst, actionpainting en muziek.

Oh shit, dit ruikt naar Kunst!

8 + 9 mei 2026
vanaf 8 jaar

Franje

tout petit & Alfredo Zinola Productions

Franje is een aanstekelijke dansproductie waarin drie dansers experimenteren met grootse kostuums. In een avontuurlijk spel met materialen ontdekken de dansers hoe hun lichaam van vorm verandert. Een patchwork van stoffen brengt een kleurrijk palet tot leven. Op het podium verschijnen steeds meer kleuren en kostuums. Tot de dansers er haast in verdwijnen.

9 mei 2026
vanaf 4 jaar

hetpaleis leest voor

Elke eerste zondag van de maand maken we het extra gezellig in de foyer van hetpaleis, zeker voor de allerkleinsten. Stoelen worden aan de kant geschoven, tapijten uitgerold, de lichten gedoofd en vooraan wordt een microfoon geplaatst. Welkom op hetpaleis leest voor.

Een acteur, auteur of kunstenaar nodigt alle kinderen uit om in een prikkelend verhaal te duiken. Houdt je kind niet zo van stilzitten? Geen probleem! Er worden voldoende pauzes voorzien. Na afloop kunnen jullie deelnemen aan een creatieve opdracht. Kom gezellig af!

elke eerste zondag van de maand
vanaf 2,5 jaar
gratis - geen reservatie nodig

“Ambassadeur zijn, is een cadeau!”

hetpaleis is er niet alleen voor een jong publiek, kinderen en jongeren maken er daadwerkelijk deel uit van het kunstenhuis. Sinds een aantal jaar horen daar ook de ambassadeurs bij. Zij zijn tussen de zes tot twintig jaar oud, wijzen op blinde vlekken in de werking, geven hun mening over voorstellingen en stellen ook mee de de programmatie samen. Maar wie zijn ze en wat doen ze? Louise (12) en Fatimata (10) vertellen het graag.

Hallo allebei! Hoe zijn jullie ambassadeur geworden?

Louise: Een van mijn vrienden was al ambassadeur. Op een dag zag ik zijn foto hangen in de foyer van hetpaleis en toen wist ik: dit wil ik ook! Maar ik had nooit gedacht dat het zó leuk zou zijn. Eerst ging ik ervan uit dat we af en toe gingen samenkomen om te praten over hetpaleis. Maar we doen veel meer: naar voorstellingen gaan, samen spelen,

activiteiten doen. Het is een eer om ambassadeur te zijn, to be honest.

Fatimata: Ik ben volgens mij al ambassadeur sinds ik vier jaar ben (*glimlacht*). In ieder geval te klein om nog te weten hoe het precies is begonnen. Maar ik vind het nog altijd heel leuk. Achter de schermen uitgenodigd worden, mee nadenken over wat beter kan, bloemen geven aan de acteurs bij premières... Het is ook heel fijn dat er naar ons geluisterd wordt. Mijn mening telt mee, ook al ben ik nog maar tien jaar.

Wat wordt er van jullie verwacht als ambassadeur?

Louise: Een belangrijk onderdeel van onze opdracht is naar voorstellingen gaan kijken en mee te beslissen welk stuk we graag in hetpaleis willen zien. Regelmatig wordt ons ook gevraagd wat we van hetpaleis vinden en wat er beter kan. Zoals Fatimata al zei: er wordt écht naar ons geluisterd. We kunnen onze stem laten horen.

© Annelies Van Lierde

Fatimata: Een van de leukste dingen was toen we met een paar ambassadeurs naar de Stadsfeestzaal zijn geweest met *The Rope* (een kunstwerk van lef Spincemaille, nvdr). Dat is een groot, lang, blauw touw waar je mee kan spelen, op kan gaan zitten en in bepaalde vormen kan leggen. We nodigden voorbijgangers uit om *The Rope* te ontdekken en er een foto van te maken. Het was fijn om op die manier wildvreemden iets te vertellen over hetpaleis.

Als ambassadeurs zien jullie veel voorstellingen. Welke premières zijn jullie het meest bijgebleven?

Louise: Ja, we zien er best veel. Misschien wel six, sèèeven... (beweegt haar handen afwisselend op en neer) voorstellingen per jaar. Ik heb erg genoten van *LIEGEN* (voorstelling van hetpaleis & De Nwe Tijd en Suzanne Grotenhuis die deze kerstvakantie terugkomt naar hetpaleis, nvdr).

Voor dit seizoen hebben jullie twee voorstellingen geselecteerd. Welke?

Louise: De eerste is *Een Koud Kunstje*. Toen ik die voorstelling zag, wist ik al na een paar seconden: dit zou zo hard iets voor hetpaleis zijn! Vanaf het begin werd ik er helemaal in gezogen. Op zich is het verhaal wat absurd: een ijsbeer die op de top van een bibliotheek staat, terwijl een superstorm de wereld onder water heeft gezet. Alleen achtergebleven, leert de ijsbeer lezen. Het is grappig, er zijn mooie beeldeffecten en de kostuums zijn prachtig. Er zit ook een boodschap in over het klimaat, en dat sprak me aan.

Waarom?

Louise: Tja, de wereld is nu eenmaal een beetje f*cked, niet? Er zijn zoveel mensen die blijven verderdoen alsof er niets aan de hand is. Als ik zelf een voorstelling zou maken, zou ik ook op een geestige manier willen praten over alle shit die in de wereld gebeurt. En het moet zeker een voorstelling met en voor jongeren worden.

Fatimata, de andere voorstelling die jullie selecteerden is *Lampje*. Waarom dat stuk?

Fatimata: De acteurs spelen echt goed met de poppen die ze tot leven laten komen.. Er staat een miniatuurhuis op de scène waar ze met een kleine camera in filmen. Dat wordt geprojecteerd op een groot scherm, en zo lijkt het alsof je zelf in het huis van het personage zit. Maar het meest indrukwekkende vond ik het decor. Er is een bepaalde scène in het water. Dat hebben ze nagemaakt met heel dun papier, in verschillende tinten blauw, en kleine stukjes groen voor het zeewier. Zo mooi.

Hoe gaan jullie te werk als jullie een voorstelling selecteren?

Fatimata: We gaan met een paar ambassadeurs kijken en achteraf zitten we samen met iemand van hetpaleis en bespreken we waarom we iets goed of minder goed vinden.

Louise: Ik beslis vanuit mijn buikgevoel. Ik kijk naar het decor en de acteurs en weet meteen: deze voorstelling zie ik ook in hetpaleis staan.

Tot slot: wat zouden jullie graag nog doen met de ambassadeurs?

Fatimata: Ik zou graag meespelen in een voorstelling, maar ik heb vaak last van stress. Dat moet ik eerst zien te overwinnen. Of karaoke in de foyer. Samen zingen, dat is toch super fijn?

Louise: Ik zou daar iets willen organiseren (wijst naar buiten, naar het Theaterplein), een open mic avond bijvoorbeeld. Zodat iedereen spontaan kan meedoen.

© Clara Hermans

© Theater FroeFroe

extra voorstelling

Een koud kunstje

FABULEUS/
Matthias Van de brul

Een ijsbeer zit vast op het dak van een bibliotheek. Een superstorm heeft de wereld onder water gezet. De mensen zijn net op tijd kunnen vluchten naar een andere planeet. Alleen achtergebleven, leert de ijsbeer zichzelf lezen. Hij heeft vier boeken kunnen redden: *Hoe maak ik vuur?*, *Rollerskaten for Dummies*, *1000 waanzinnige weetjes over de Noordpool*, en een strip (om tussendoor te relaxen).

Matthias Van de Brul kruipt in de huid van een avontuurlijke ijsbeer met een bibkaart. *Een koud kunstje* is een vrolijke en magische voorstelling over liefde voor verbeelding, de wereld en het leven.

13 februari 2026

vanaf 6 jaar
voorstelling met tolk
Vlaamse Gebarentaal

Lampje

Theater FroeFroe
& Johnny Mus

Lampje woont met haar vader in een vuurtoren. Haar vader is vuurtorenwachter en ze moet regelmatig helpen om de vuurtoren brandend te houden. Op een stormachtige dag gaat het mis: de lamp brandt niet en een schip slaat te pletter tegen de rotsen.

Lampje wordt uit huis gehaald en geplaatst in het Zwarte Huis, weg van haar vader. Niemand wil daar werken omdat er een monster woont. Maar Lampje gelooft niet in monsters.

Lampje is een avonturenverhaal met een waanzinnige heldin, maar het is ook een sfeervol en poëtisch hedendaags sprookje gebaseerd op het boek van Annet Schaap.

14 juni 2026

vanaf 9 jaar

geluk wordt groter als je het deelt

© Karolina Maruszak

hetgeluk is dé ontmoetingsplek van hetpaleis. Hier kan je iets eten, drinken, spelen, babbelen, huiswerk maken, krijten op het Theaterplein, snuisteren in onze boeken of tijd doorbrengen met vrienden. Je bent altijd welkom - ook als je niet naar een voorstelling komt kijken.

Het hele jaar door organiseert hetpaleis leuke activiteiten in hetgeluk. Houd de agenda in de gaten via de social media van hetpaleis en hetgeluk.

GELUKkige verjaardag

Op zoek naar een origineel verjaardagsfeest voor je kind?
Kom vieren met een heus feest en een voorstelling in hetpaleis.

Welke data en voorstellingen beschikbaar zijn,
vind je op hetpaleis.be/feest.

word een vriend van hetpaleis

© Nattida-Jayne Kanyachalao

Al jarenlang zamelen de vrienden van hetpaleis geld in om scholen en groepen met beperkte middelen de kans te geven om naar hetpaleis te komen. Deze scholen krijgen een speciaal tarief, waardoor een plek in de zaal voor elk kind betaalbaar is. Dit seizoen genieten 93 lagere en 35 middelbare scholen van het vriendentarief.

Ook jij kan een vriend van hetpaleis worden. In de overtuiging dat solidariteit aanstekelijk is, willen we zoveel mogelijk mensen warm maken om vriend te worden.

Hoe kan je die bijdrage leveren?

Door iets extra te doneren bij het aankopen van je tickets of door een van onze exclusieve vriendenabonnementen aan te kopen via de website of aan de kassa. Ook als bedrijf kan je vriend van hetpaleis worden. Contacteer info@hetpaleis.be voor de verschillende mogelijkheden.

© Karolina Maruszak

geef
paleis
het
cadeau

Wees dit jaar origineel en schenk een voorstelling.

Trakteer je tante, zus, opa, vriendin, neef...
op een dans- of theatervoorstelling in hetpaleis.

Je bepaalt zelf het bedrag dat je op de bon wil zetten,
wij zorgen voor de rest.

Het beste van De Standaard op één plek

In de **app DS Nieuws** vind je het vaste recept van snelle updates, betrouwbare journalistiek, scherpe opinie en de beste podcast: **nu nog sneller, mooier en overzichtelijker**. In de app lees je nu ook elke ochtend **de digitale krant en alle weekendbijlagen**. In de **compacte bundel DS Avond** krijg je om 17 uur **een round-up** van de dag met het meest essentiële nieuws om vandaag beter te begrijpen. Het beste van De Standaard op één plek. Eén app, alle perspectieven.

De Standaard